

Side indbrømme, at der, naar Loven om Afgang til Sagførervirksomhed iøvrigt først er udkommen, kan være mindre Betænkelighed for Administrationen ved ogsaa strax, saavidt nødvendigt, at fravige den hidtil fulgte Regel med Hensyn til Ancienniteten. Jeg skal gjentage, at jeg paa det Allerbestemteste maa modsætte mig det Endringsforslag, som er stillet til § 4. og at jeg kun under Vetingelse af, at dette Forslag tages tilbage eller forkastes af Thinget, vil kunne frasælbe mine Indsigelser imod Udvalgets Endringsforslag til § 14.

Ordføreren: Den ærebe Minister httrede strax i de Bemærkninger, han sjenkede vort Endringsforslag under Nr. 4, at han slet ikke følte sig tiltalt af Forslaget, og senere sagde han, at han kun nødtigt vilde gaee ind paa det. Vi vidste vel isorveien, at det var et Forslag, der i og for sig ikke tiltalte Ministeren, men vi troede dog, at han var tilbøielig til at betragte det paa samme Maade som Udvalget, saaledes nemlig, at der ved Siden af de mulige Ulemper og den Uleilighed, som derved kunde paaføres ham, dog virkelig ogsaa kunde ventes noget Godt deraf, og det ikke blot ligeoverfor det af ærebe Medlemmer til § 4 stillede Forslag eller den Tanke, som ligger der bagved, og som man tildeels gjerne vil komme imøde, men ogsaa, som det fremgaer af mine tidligere Udtalelser, ligeoverfor de Duffer, som lagde sig for Dagen ved Sagens anden Behandling gennem Forslaget om at ubelade Ordet „thinglæst“ af § 4; derfor beklager jeg saa meget mere, at den høitærebe Minister saa bestemt knyttede sin Villighed til at gaee ind paa vort Endringsforslag under Nr. 4 til det Uheldige i Vedtagelsen af det af flere ærebe Medlemmer stillede Endringsforslag til § 4. Jeg troer, at der ved vort Endringsforslag saavel ligeoverfor det Endringsforslag, som Udvalget søger at modsætte sig, som ligeoverfor det andet Endringsforslag, som jo ikke foreligger nu, men som forelaa forrige Gang, og som har fremkaldt en Overveielse mellem Udvalget og de ærebe Medlemmer, som stillede dette Forslag, virkelig vil opnaaes Noget, som man maa ønske at opnaae, idet man nemlig derved imødkommer et Forlangende, der fremtræder som

Villighedskrav, og som man derfor maa finde sig i at slybestgjøre, selv om nogen Ulempe derved forvoldes. Ganste vist vil Administrationen blive noget overløbet — det indseer jeg nok — med Andragender i denne Retning, men ligesom de Yttringer, jeg før havde den Ære at fremsføre, netop bleve fremsførte for ikke at vække falske Forhaabninger, saaledes synes mig navnlig ogsaa den høitærebe Ministers bestemte Yttringer i denne Henseende at maatte afgive tilstrækkeligt Værn imod en saadan Syndsfod af Andragender. Jeg troer heller ikke, at det er nogen afgjørende Erindring, at de Andragender, som maatte fremkomme og som ved nærmere Undersøgelse maatte findes værdige til Opmærksomhed, ikke just kunne behandles ligesom efter de i Praxis hidtil fulgte Regler; thi, saaledes som Stillingen vil være ligeoverfor et Lovforslag som dette, der jo indfører en heelt ny Tingenes Tilstand, vil det ikke være underligt, om der ganste i Overeensstemmelse med de her salbue Yttringer finder nogen Afvigelse, nogen Vempelse Sted i, hvad der hidtil har været gjældende. Jeg kan ikke nægte, at jeg ikke blot ligeoverfor det Endringsforslag, som foreligger, og det, som forelaa forrige Gang, men ogsaa fordi der i og for sig er en naturlig Trang dertil, sætter Priis paa, at vort Forslag under Nr. 4 bliver vedtaget, og jeg haaber ogsaa, at den høitærebe Minister ikke vil gjøre Modstand derimod. Hans Yttringer vare utvivlsomt ogsaa nærmest foranledigede ved hans efter min Mening fuldkommen berettigede Modstand mod det af ærebe Medlemmer udenfor Udvalget stillede Endringsforslag. Hvad angaaer dette Endringsforslag, skal jeg efter den Anledning, som de Udtalelser, der før fremkom fra den ærebe Ordfører for Forslagsstillerne, dertil give mig, blot tillade mig et Par korte Bemærkninger. Jeg maa ganste henholde mig til den høitærebe Ministers Udtalelse om, at der her ikke kan være Tale om en Ret. Det er dog forunderligt at paaberaabe sig en Ret, naar selve den Lov, ligeoverfor hvilken denne Ret paaberaabes, siger, at den ikke eksisterer. Fordi man ved Siden af den almindelige Lovforskrift undtagelsesviis, hvor der har været en særlig Grund dertil, har dispenseret, skulde saa de mange forskjellig